

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Непадовиъ.

Теч. IV.

Овай листь излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за тра мѣсеца 4 цванцѣя.

№ 63.

МИШЪ САМБАРЪ.

(продужено.)

Човекъ и Змія.

Човекъ са своіомъ женомъ радовао се, кадъ е при-
мѣтио, да се у нѣовой кући змія налази; еръ по старин-
скомъ обичаю мислило се, да е само она кућа срећна,
у којой змія живи. Зато е сада тай човекъ змію као
своє очи у глави чувао и добро е неговао. Она е своє
обиталиште у виду имала, и кадъ е гладна или жедна бы-
ла, изилазила е напољ, гдѣ е свашта доста налазила. Али
едногъ празника заболи газду глава, а жена и млађи, по-
чемъ су ручакъ приставили, оду у цркву. Међутимъ
змія изъ рупе изиђе, и полако довуче се до куйнскогъ
прага, погледи на све стране по куйни, и кадъ се увѣри
да никога нема, домили до огњишта, пошпе се горе и
како е лонаць съ єломъ поредъ ватре спазила, пусти у
нѣга свой отровъ. Кадъ е душманску намѣру свою ис-
пунила, опеть се полако, само да е небы нико спазіо, до-
ле спусти, и брзо се у рупу завуче. Човекъ е сакри-
вень быо, и све види, шта е змія, кою е онъ као при-
ятеля и као срећу свою сматрао и почитовао, урадила,
зато узме лонаць и дубоко закопа га у землю. Кадъ се вре-
ме ручку приближило, счепи онъ сивиру и стане кодъ
рупе, изъ кое е змія обично у то време увекъ излазила
па намѣри да е убиє, чимъ главу изъ рупе промоли. Али
она само мало съ найвећомъ пажљивости изъ рупе про-
вири, а у тай ма потегне човекъ сикиромъ; но она се одма
у рупу сакриє, те е тако сикира непогоди. После некогъ
времена наговори га жена, да се помири са зміомъ, коя
више тако што чинити неће, па да съ нѣомъ пріятель-
ство заключи. Онъ на то пристане, и дозове свога ком-
щию, да му овай сведокъ нѣговогъ са зміомъ пріятель-
скогъ помиреня буде, и да овай еданпуть засвагда сво-
имъ посредованѣмъ сваку даљу незгуду и многа коекаква
неспоразумѣнья нѣговогъ са зміомъ уклони. Затимъ по-
зову змію, и предложи їой свою пріятельску намѣру, но
она їймъ сада одговори: „То не може быти! — Мы одсада
у вѣрной любви никако остати неможемо, еръ кадъ ты
себи представишь, што самъ я теби у лонаць спустила,
и кадъ се я опеть тебе и твоє оштре сикире опоменемъ,
то заиста еданъ другомъ никако се повѣрити неможемо.
Зато ће најболѣ и најпамятнѣ быти, да се мы сасвимъ
одѣлямо; допусти ми, да се безбѣдно изъ твоє куће из-

селимъ, и што далѣ то болѣ одъ тебе удалимъ, а ты бу-
ди миранъ у твоіой кући.“ Па тако се и збуде.

Гавранъ, почемъ е ову причу саслушао и добро е
разумео, почне опеть говорити: „Я самъ врло добро
сватіо науку ове твоє приче, али зато опеть промисли
се мало; буди добаръ, и неодреди ми твоє пріятельство.
Велика е разлика између простогъ и отмѣногъ, лепогъ и
ружногъ; златанъ пearъ више трає него стакленъ, еръ
кадъ се овай разбіє, пропао е, златанъ пакъ нека се и
повари, зато опеть важность свою негуби. Пріятель-
ство рѣаве и пакосне нарави ніє управо никаково прія-
тельство. Али твоя наравъ одвећ е благородна, я самъ
е добро познао, зато жельно моя душа тражи твоє прія-
тельство, и дотле се нећу одавдѣ помаћи, докъ ми годъ
мою молбу неиспунишь.“

На ово мударъ мишић Самбаръ проговори: „Юшть
ничію желю до данасъ нисамъ осуетію, зато и твою не-
желимъ осуетити, и радо ћу съ тобомъ друговати, а ты
ћешъ и самъ признати, да се я нисамъ насилу теби при-
дружию, и да самъ я у овоме моме обиталишту слобод-
данъ и одъ сваке напасти прилично осигуранъ. Я радо
помажемъ свакоме, кои мою помоћ потребує, но зато
се надамъ, да се никадъ нећешъ похвалити: „Ха, ха, како
їошъ лепо и красно улови несмотреногъ и неразумногъ
миша!“ — Да ти се неслучи оно, што се еданпуть пѣтлу
и лисици случило.“

„А шта?“ запыта гавранъ, и тако садъ опеть стане Сам-
баръ причати, и то:

О Пѣтлу и Лисици.

Єдне зимне ноћи, кадъ е лисица яко огладнила была, у-
стане са свогъ легала и пође у ловъ, и када се некак-
вомъ маюру приближила, чує она гдѣ пѣтао, на пови-
сокомъ дрвету лежећи, непрестано кукурече. Садъ лиси-
ца у маюрь дође и стане исподъ дрвета, па запыта пѣ-
тао: „Господине, зашто пѣвашъ садъ по овой зими?“ А пѣ-
тао їой одговори: „Да по природи и обичаю момъ предска-
зуемъ наступанѣ дана.“ На то продужи лисица. „О пѣ-
тае, кадъ е тако, то ты имашъ нешто божественно у себи,
да можешъ послѣдуюће предсказати;“ и одма поче играти.
Садъ лисицу пѣтао запыта: „Госпоя, шта те снађе, те си
такое весела и играшь?“ Лисица му одговори: „Та съ
лепимъ и веселимъ мора се свакій радовати, зато се ни-
мало нечуди, што я играмъ, ово я по природи моіой чи-

нимъ: ерь ми ты пѣвашь умильно. О пѣтле, благородный царе свію земны птица, ты ниси створенъ само, да по воздуху летишь, веѣ и идуѣа времена мудро да проричешь! О, како те е богато природа обдарила, и надъ свима прекраснимъ птицама яко узвисила! Башь бы се обрадовала, кадъ бы ти чесну и премудру главу цѣливала! Заиста бы се тадъ дичити и поносити могла, кадъ бы другима моима другарицама казала, како самъ среѣна была и пророкову главу цѣливала! Безумный пѣтао повѣруе ласкавимъ рѣчма лукаве лисице, слети съ дрвета, и пружи іой главу, да га велика почитателька полюби. Но ова га уеданпуть прождере, и сама себи смѣшеи се проговори: „О како самъ згодно на лудога пророка напишла!“

Почемъ е мишиѣ ово испричао, започне даѣ свой съ гавраномъ разговоръ: „Нисамъ ти ово зато причао, што мислимъ, да самъ я пѣтао а ты лисица, я рана и ты ждера, ерь я се савршено надамъ, да твое рѣчи ніе змія своимъ двокракимъ езикомъ изговорила,“ и затимъ мало изъ рупице провири. Гавранъ га сада запыта: „а што виришь и одъ мене стрепишь, те неизаѣнешь еданпуть напоѣ? Зарь се іошь мене боишь?“ „Я самъ се теби сасвимъ повѣрю проговори мишь, ерь те као могъ доброгъ пріятеля волимъ, а што одавѣ неизилазимъ, узрокъ ми е твое многобройно друштво, кога наравъ може быти свакояка, па зато може іошь сваишта и одъ мене быти; ерь ако си ми ты и пріятељ, несѣдуе отудъ, да ми о ни као и ты то быти мораю. Па ако ме когодъ спази, одма ѣе ме прождерати.“ Напротивъ одговори гавранъ: „Одъ пріятељства ништа пречегъ и драгоцѣниегъ нема, па кадъ е то тако, онда вѣрный пріятељ треба свога пріятеля добро да чува и одъ свакогъ нападаня, и то са самимъ пожертвованѣмъ своимъ да брани. Буди увѣренъ“, іошь придода гавранъ, „любезный Самбару и пріятељу мой, да ѣе те свакій мой другъ, као и я, искрено као пріятеля свога пазити, и гледати, да ти ни найманъ зло nebude, а и я, хвала богу, имамъ доста снаге, да те могу бранити.“

Садъ изиѣ мишиѣ изъ свое рупице, и завѣшта се съ гавраномъ у неразлучномъ пріятељству остати, као што су заиста еданъ поредъ другогъ и остали, мирно и пріятно животъ свой проведѣи, и свакій данъ приповѣдаюѣи еданъ другоме, шта е кои знао.

Доцніе после некогъ времена проговори гавранъ мишу: „знашь шта е, любезный пріятељу мой Самбару, ово наше обиталиште доста е незгодно, ерь близу друма лежи, па све се боимъ, да неподамо, а кромѣ тога овдѣ нема ни ране за мене. Но я знамъ едно много згодніе и пробитачніе мѣсто, тамо има доста воде, лепы поляна и богате за насъ ране, па шта више, тамо у води живи іошь една моя стара прія и вѣрна друга, зато бы радъ быо, да се тамо одселимо.“

„Теби за любовъ радо и весело све ѣу учинити“, рече мишь „и я самъ доста незгодно овдѣ живію, ерь самъ увѣкъ на опрези быо, зато и имамъ, као што видишь, оволико яма, за улазакъ и излазакъ, ако бы до невольъ какве дошло, да се лакше спасемъ. И докъ самъ овдѣ живію, многа зла самъ претрпію, о коима ѣу ти све подробно причати, докъ се тамо, гдѣ ти желишь, еданпуть смѣстимо.“

Затимъ обоица опросте се са своимъ старимъ обиталищемъ; гавранъ ухвати клюномъ пріятеля за репиѣ, и одлети съ нѣмъ у пожелѣно мѣсто, но кадъ е покрай воде мишиѣ изъ клюна на землю спустио, да се садъ одморе, провири корняча изъ воде, и кадъ е непозната миша угледала, улаши се и опеть се у воду загнюри. На то гавранъ одлети на едно дрво и стане викати: „Корару, Корару!“ Садъ изиѣ изъ воде корняча, нѣгова стара прія, коя се яко обрадовала, кадъ е гаврана опеть жива и здрава кодъ себе видила, и запыта га, зашто е тако дуго изостао? Гавранъ іой све по реду исприча о голубу и мишу, и уедно представи іой свога новостеченога пріятеля миша, коме се корняча ніе могла доста начудити, да тако маюшно створенъ може велику мудрость имати; домили до нѣга, рукова се съ нѣмъ, и изяви му свою радость, што се съ нѣмъ упознала. Затимъ гавранъ миша замоли, да нѣму и нѣговой пріи за любовъ штогодъ и о своемъ животу приповѣда, и мишь съ драге воѣ безъ икаква затезаня започне слѣдуюѣе приповѣдати:

(Продужиѣ се.)

ИЗЪ ПРИРОДНЕ ИСТОРИЕ.

Слонова лудрость. Еданъ индійскій поглаваръ купи повѣше слонова за войску. На путу, кадъ су ій поглавару водили, однидао е чуваръ едномъ слону одъ опредѣлны порціи помало, ставляюѣи наравно господару читаву порцію на рачунъ, а по времену се истый тако іошь обезобразил, да е слону само по по порціе давао. Слоны е ово примѣтио и показивао е свою ярость и гнѣвъ разнимъ значима, но опеть у своіой природной благости душе трпію е дуго ову неправду. Кадъ еданъ данъ у престолну варошь поглавара приспѣю, нареди чуваръ кушѣне слонове у еданъ редъ, да ій господаръ прегледа. Господаръ доѣе и пролазио е поредъ реда, но кадгодъ према ономъ занемареномъ и оштеѣеномъ слону доѣе, показивао е овай особитимъ гроктанѣмъ и викомъ, да нешто на срцу има. Почемъ ово сви примѣте и стану у нѣга гледати, изиѣ онъ изъ реда, упути се чувару, шчепа га нюшкомъ, и промлати га неколико пута тако снажно о землю, да га сасвимъ раздробил. Ово све сврши онъ за по минута, па се одма полако неколико коракляя упути поглавару, клекне предънимъ ногама и покаже кое тимъ, кое обореномъ главомъ и савіеномъ нюшкомъ, кое другимъ значима свою покорность и преданость. Люди одма примѣте, кои тамо непрестано са слоновима посла имаю, да слонъ за ништа небы тако съ човекомъ поступао, и поглаваръ почне на то испытивати и истраживати, шта се меѣу чуваромъ и слonomъ збыло. Стваръ се извиди и непоштенъ чуварово одкріе; зато поглаваръ обичнимъ средствомъ ране и милованя покаже слону, да е право имао, а уисто време буде овай случай наука за друге чуваре.

Другій еданъ смѣшанъ примѣръ поредъ овогъ жалосногъ причаю о другомъ едномъ слону. Найвеѣе пріятељство владало е измеѣу слона и нѣговогъ чувара, коме е и еданъ малый принацъ одъ 5-6 година на сахрану предать быо. Кадгодъ е чуваръ у подне на ручакъ или макудъ ишао, препоручивао е прица слону, да га чува. Едномъ отиде чуваръ и слонъ по обичаю чуваше дѣте, но на великой вруѣини облада га санъ, онъ почне дремати и заспи. Мало затимъ

чуже дѣтино дреку, скочи сироме и има шта видети. Дѣте играјући се око баре у авли, омакне се и пало бјаше у бару. Слоњ га сво каљаво извуче напољ, но да небы господар њгову небрежливостъ дознао, завати изъ баре више пута по пуну нюшку воде, и опере и окупа црица као каква дойкиня, потомъ га изнесе на сунце, да се осуши. Наскоро затимъ врати се и чуваръ кући, слоњ сасвимъ безбрижно и невинъ чинећи се, дочека господара као да не ни лукъ њо ни лукъ мирисао.

Материя любовь паука. Сви люди мрзе на паука, до неки дивльи народа, кои пауке као неку посласицу еду. Пауцима е угодня и милия наша мрзость, него любовь оны дивляка, али они могу одъ насъ и почитанъ захтъвати нарочито збогъ њиове радиности и любви према њиовой дѣци. Пре ћешъ паука ногу по ногу одкидајући му свега разкомадати, но да му можешъ њжно оплетено гнѣздо отргнути, у кое е онъ своя яа излегао. Кадъ му гнѣздо ипакъ отргнешъ безъ да паука повредишь, одма се онъ сироме савъ дрктећи одъ тежке жалости и туге укочи и умртва, и више се немиче. Ако му гнѣздо опетъ вѣшто на свое мѣсто повратишь, одма се и пауку животъ и она одважность поврати. Овакове любви нема кодъ наши матера.

ЗАЛЮБЛЕНА ВОЗДУШНА ЛОПТА.

Воздухопловацъ Годаръ пуштао се у Паризу пре некогъ времена са своіомъ великомъ воздушною лоптомъ у воздухъ, и докъ е исту гасомъ пунио, увеселявао е гледаоце пуштанѣмъ мани балона, кои су у виду разны фигура, н. п. животина, людй — начинѣни были; нарочито се пакъ зрительима допадне, кадъ виде бывшего попечителя Тіерса, да подьоблаке оде. Сви су „браво!“ викали, довгодъ иста фигура испредъ очію гледаоца неизчезе. Но ко се онда у Паризу надао, да ће овај надувальный дипломатъ, кои се предъ толикимъ людствомъ на онај свѣтъ вознесао, іошъ на овомъ свѣту толике брукечинити. Али ко може противъ свое судбе. Бура и вѣтаръ однесу нашегъ дипломата у Біевръ и нагоне га крозь прозоръ у собу едне богате, младе госпе, коя се башъ за едно вечернѣ друштво бјаше облачила. Ко може стидъ и ужась госпе себи представити, кадъ овај безобразный гость крозь прозоръ у собу предъ пола голу госпу падне. Она врисне и обмота се, колико е набрзо могла, почне плакати и молити га, да устане и да иде, да іой њну честь ненарушава и себе и ню у пропасть небаца. Любезника ништа не могло покренути, онъ ћуташе и само се помало валюшкаше, показуюћи тимъ као да су га чувства любви умртваила. Госпа се разяри, отвори врата да викне млађе свое; но у истый ма вѣтаръ дигне и любезника, кои почне по соби и за госпомъ скакутати. На вику госпину скупе се млађи и домаћи, а напосядкѣ и господаръ разяренъ съ голимъ мачемъ у руци, за нымъ и сви сродници и послужительи. Дипломатъ се бјаше у едномъ углу собе згучіо. — „Гдѣ е тай проклетый нарушитель мое чести?! — А, заръ тако, ваша експеленція, заръ е то наше старо пріятельство?!“ Господаръ куће быо е Луїй-Филиповацъ и познавао е Тіерса врло добро. Онъ се устреми на любезника свое жене, но жена

и пріятели га уздрже. „Не, ако бога знате, немойте убійца быти, има суда!“ Но навала толико людй покрене воздухъ и дигне нарушителя брачне среће къ тавану, у тай ма се отргне разяренный супругъ и прободе своего супарника крозь трбу. Друштво дрекне упрешѣно, а надувальный дипломатъ се спласне наеданпутъ и претвори се у свилену, шарену пачавру. Найпре се одъ овогъ преображеня сви ужасну, али одма падну у смѣй и шалу безъ границе; само увређеный супругъ застиђенъ и посрамлѣнъ овомъ невиномъ преваромъ съ обореномъ главомъ лютито, држећи іошъ единако мачъ у руци, отиде брзо у свою собу. Ово е Паризъ затимъ наравно више и дуже увеселявало него пуштанѣ онолики балона пре неколико дана.

ПОДГРЪВЦИ.

Пре него што се Луїй-Наполеонъ царемъ прогласіо, быо е луксусъ малый, а почемъ е онъ на престолъ ступіо, нису опетъ хтѣли великаши и богати люди да троше. На вечернимъ забавама примѣвао е онъ часть едномъ часть другомъ на финый начинъ, да му више треба трошити. Тако едно вече рекне едной маршалици: „Госполя, ваша е алына скупа и лепа, али я самъ е већъ еданпутъ видіо.“ Маршалица разумъ смисао овы рѣчй и свакій путь е после съ новомъ алыномъ у дворъ долазила. Едномъ дође некій совѣтникъ на фіякеру у дворъ. Наполеонъ му сутраданъ пошлѣ лепа кола и два красна коня кући. Совѣтникъ се врло обрадуе овой царской милости, али се доста застиди, кадъ му после два три сага и конта одъ 50.000 франака дође, кою суму морате наравно за экипажъ платити.

На английскимъ желѣзницама возе 80.000 кола, нерачунајући локомотиве и кола за углѣнь; ова су кола стала преко 50 миліона фор. сребра.

У европскимъ новинама обично е више одъ половине испуњно обявама и позивима, у којима трговци свой еспаъ нуде и хвале; али начинъ препоручиваня не ни наликъ на онај, као што то Американци чине. Пре три године стаяше у новинама „Ніуіоркъ-Хералдъ“ овакавъ позивъ: „Свиньо несрећна и умацкана! Има ли што гаднѣгъ одъ тебе на свету? Погледай твою младу лепу жену, њно весело, здраво и као сунце смѣшеће се лице; а погледай твоє пряво и краставо. Али ты као свиня жалишь дабогме, да неколико сентса (по 10 пара) за еданъ комадъ славногъ и у свѣту чувеногъ таліанско-кинескогъ сапуна дашъ, кои бы ти савъ тай гадъ съ лица спрао и очистио. Пробай несрећо, и купи еданпутъ баръ еданъ комадъ, па ћешъ се увѣрити; а врло евтино можешъ наибольгъ таквогъ сапуна наћи у дућану кодъ американскогъ орла, ирвингова улица, № 57. Броклинъ; сапунція.“

Пре двѣ недѣль донесу лондонскомъ музею едно мушко дѣте одъ 4 мѣсеца, кое е репъ одъ петъ палаца дугачакъ имало. Лѣкари нису му га смѣли одѣћи, ерь е истый као у сваке животинѣ снабдвенъ костима, живцима и мишицама тако, да ће се мицати по вољи дѣтета, премда ће му наравно при сѣденю сметати.

Изречено е садъ, да на мору, осамъ кинески и японски (турски, персийски —), плове 136.000 лафа; преко 100.000 принадлеже изображеномъ европскомъ и сѣвероамериканскомъ свѣту. На истимъ лафама служе 800.000 морнара.

Свакога Кинезца, кои у Калифорнији умре, однесе особита лафа за 50 долара у Киу, наравно ако сродници то желе и плате.

ДОМАЊИ ТЕАТОРЪ.

Муштерија. Покажи ми, трговче, лепы пешкира.

Трговацъ. Ево различны, изволте, изберте.

Муштерија. Али сасвимъ су мали, гледайте како су узани, то е чудо, да нигдѣ нема садъ оны велики пешкира, као пре.

Трговацъ. Е, люди немаю ни образа садъ као пре.

Колшійница. Миле! Гдѣ ти е нана? а шта радишь ты ту?

Дѣте. Фарбамъ црвено лутки кецелю; па самъ зато узела вино, што е одъ тате претекло.

Колшійница. Ю, рано сладка, одъ бѣлогъ вина неће се кецеля црвено офарбати.

Дѣте. Е, оће, и татинъ е носъ, важе нана, одъ вина поцрвено, а тата никадъ неће црвено вино.

Господинъ. Тако е, видишь. Ето моя два сина, обадва су близнаци, и еданъ на другога наликъ, као два ока у глави, али природа неда, да су у свему еднаки; тако н. п. старшій не може пиво да премирише, а вино пие као смукъ, млађиј напротивъ немари за вино, а пиво, — недѣля на бечка, то му се зна — .

Колшій. То е башъ чудновато!

РАЧУНСКЕ ЗАГОНЕТКЕ.

XXI. „Јоване, разбуди ме сутра у 5 сатиј, оћу у ловъ;“ рекне господинъ. — „А колико е сатиј садъ, да дотерамъ мой сатъ?“ запита Јованъ. — „Садъ е 10.“ — Ноћу се дигне Јованъ; дође на врата господинова и викне: „Господине, мой сатъ стао, али мислимъ, биће време, устайте!“ — Господинъ погледи на сатъ, и одговори: „Како време, я могу јошъ половину онога спавати, колико самъ већ спавао.“ — У колико е сатиј Јованъ господина пробудио быо?

XXII. Я трошимъ сву мою мѣсечну плату одъ 100 добры гроша, и издамъ обично за остале потребе 7 пунтій више, но што ме квартиръ стае,“ рече еданъ практикантъ. — Колико е онъ за квартиръ плаћао?

XXIII. Отацъ нареди на самртной постелји овако: „Готовъ новацъ одъ 817 гр. 28 п. чарш. нека подѣле мое двоє дѣце тако, да сину у добромъ течаю онолико при-

падне, колико кћери у чаршійскомъ.“ — Колико е свако наслѣдило?

XXIV. Я самъ $4\frac{1}{2}$ пута, т. е. управо 35 година, старшій одъ мое кћери,“ рече неко. — Колико е година было нѣму, а колико нѣговой кћери?

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Мониторъ* садри депешу едну ген. Пелвсија одъ 26. пр. м., коя явля, да Руси нису у найновіе време ништа противъ прокопа французски предумали, и да се колера помало показуе.

— Изъ *Цариграда* одъ 18. пр. дознаемо, да ген. Вивъянъ по обалама Црногъ мора тражи угодно мѣсто, гдѣ бы 9 до 10.000 людій за Азию извести могао. Анапу оће саюзници да разруше, но Черкеси се, кажу, томѣ противе.

— Изъ *Триеста* се дознае, да е французскимъ предостельима болнице у Цариграду дошла заповѣсть, да 6000 кривета за ранѣниѣ у приправности држе. Омеръ-паша не се хтѣо повелительства войске у Азию примити. Преко Трапезунта чуе се, да су Руси Карсъ јошъ яче скучили, и да гарнизонъ турецкій нема равне и муниціе но само за три — четири недѣль, а да су Руси млого кола съ раномъ, коя е Шерифъ-паша у Карсъ спроводио упрячкали. Изъ Смирне пакъ являю, да су порта и саюзници одъ узиманя християна у турецку войску одустали.

— Царъ Наполеонъ е одобрио 300.000 франака войсци на прославу 3. Августа као наполеонскогъ дана.

— У *Бенови* освануле су 16. пр. по улицама свуда пашквиле, кое су противъ раскоштва правительства, великия данака, експедиціе у Крымъ и т. д. гласиле; но полиција брзо свуда то уклони.

— Енглези су 13. пр. съ едномъ парномъ шалупомъ Таганрогъ крозь вице дана бомбардирани, лафа притомъ наспрудъ некій насѣдне, гдѣ е козаци потомъ спале. Людство се съ лафе спасло. И Берѣанекъ су неколико дана пре тога саюзници напали, разоривши притомъ западню страну вароши, и упропаствивши 20.000 четврта жита.

— Изъ *Одесе* являю, да е телеграфъ између Петербурга и Севастополя садъ готовъ, и да е одъ неколико дана и приватнима на употреблѣнъ предать.

— Колера се я у Швайцарской появила.

— Соломонъ Ротшилдъ умрѣо е у Паризу, и 19. пр. саранѣнъ е великолѣпно тамо у живутскомъ гроблю. Тѣло су пратили чакъ до гроба млоги министри, дипломати, банкири и конзули разны држава, потомъ старци изъ заведенія, кое е Ротшилдъ за ове старце основао, далѣ 1200 дѣце изъ разны школа и заведенія, кое е Ротшилдъ одъ части завео, или кое одъ части подпомаже, напоследку присуствовало е сила осталога свѣта.

— Изъ *Триеста* доставляю, да е 24. пр. по копарскимъ обалама страшна буре бѣснила и велике штете починила, млоге су лафе пропаде а млоге само повреѣне; маслине е вѣтаръ изъ корена извальвао.

— 27. пр. присѣо е принцъ прускій изъ Петербурга у Берлинъ.

Течай новаца: среб. 119%; дук. 5 фор. 35 банкн.